

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa M. N.

p/ko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki M. N. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki M. N. kwotę 764,36 zł (siedemset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na opinie biegłych powódce kwotę 120,89 zł. (sto dwadzieścia złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy), a stronie pozwanej kwotę 102,98 zł. (sto dwa złote dziewięćdziesiąt osiem groszy).

UZASADNIENIE

Powódka M. N. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. kwoty 20 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz kwoty 1620,58 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę majątkową, a także wniosła o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 8 sierpnia 2013 roku uległa wypadkowi komunikacyjnemu, za którego skutki odpowiedzialna jest strona pozwana. Natychmiast po wypadku powódka została przewieziona do (...) Szpitala (...). M. przy ulicy (...) we W. gdzie rozpoznano u niej skręcanie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie klatki piersiowej. Zalecono jej noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 14 dni oraz kontrolną wizytę u lekarza. Po zaistniałym zdarzeniu powódka zaczęła odczuwać silne bóle głowy, klatki piersiowej i kręgosłupa. Bóle uniemożliwiały jej normalne funkcjonowanie w związku z tym została ona skierowana do poradni neurologicznej i urazowo ortopedycznej, a także na zabiegi fizjoterapeutyczne. Skutki wypadku komunikacyjnego wystąpiły u powódki nie tylko w sferze fizycznej ale również w sferze psychicznej. Powódka cierpi na zaburzenia snu oraz stany lękowe. Obecnie powódka niechętnie prowadzi samochód samodzielnie, niechętnie też jeździ jako pasażer. Obawia się że ktoś wymusi pierwszeństwo lub innym nieostrożnym zachowaniem spowoduje wypadek z jej udziałem. Zaburzenia w sferze psychicznej powódki uniemożliwiają jej prawidłowe funkcjonowanie w życiu codziennym. Odczuwalny dyskomfort negatywnie wpływa na jej zdrowie ponieważ nieustannie narażona jest na stres związany z jazdą samochodem. Powódka zgłosiła w dniu 27 grudnia 2013 roku roszczenie stronie pozwanej oraz wezwała do wypłaty zadośćuczynienia

za doznaną krzywdę. Strona pozwana w dniu 28 stycznia 2014 roku odpowiedziała na pismo powódki proponując kwotę 4000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka dnia 29 sierpnia 2013 roku nie zaakceptowała powyższej kwoty jednocześnie proponując kwotę 12 000 zł. na ugodowe zakończenie sporu oraz zrzeczenie się roszczeń powódki na przyszłość. Strona pozwana powyższą wiadomość pozostawiła bez odpowiedzi. W dniu 11 lutego 2014 roku powódka wysłała do strony pozwanej wiadomość w której poinformowała, że w dniu 27 stycznia 2014 roku minął termin likwidacji przedmiotowej szkody. Strona pozwana na powyższą wiadomość odpowiedziała w dniu 11 lutego 2014 roku proponując ugodę na łączną kwotę 5000 zł. Do dnia dzisiejszego strona pozwana nie wypłaciła powódce żądanej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Skutki wypadku komunikacyjnego powódka odczuwa do dziś, gdyż uzyskała jedynie umiarkowaną poprawę, co do bólu kręgosłupa. Okoliczność tą potwierdza zaświadczenie o stanie zdrowia powódki z dnia 23 lipca 2014 roku. Powyższy fakt wskazuje na to, że powódka w przyszłości nadal będzie odczuwała skutki wypadku. Niewykluczone jest, że konieczne będą kolejne zabiegi fizjoterapeutyczne. W związku z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym w dniu 8 sierpnia 2013 roku powstała w majątku powódki rzeczywista szkoda majątkowa w kwocie 1620,58 zł. Kwota ta dotyczy kosztów jakimi (...) SA obciążyła powódkę z tytułu przedterminowego rozliczenia umowy leasingu oraz z tytułu zatrzymania przez policję dowodu rejestracyjnego i wydanie zaświadczenia o jego zatrzymaniu. Powódka zgłosiła roszczenie stronie pozwanej jednocześnie wzywając do zapłaty ww. kwoty tytułem dalszego odszkodowania. Strona pozwana bezzasadnie pismem z dnia 21 stycznia 2014 roku nie uznała roszczenia powódki o zapłatę kosztów w/w. Ponieważ w dniu 27 grudnia 2013 roku powódka wystąpiła z roszczeniem zapłaty kwoty w łącznej wysokości 21620,58 zł to strona pozwana zobowiązana była do wypłaty świadczenia do dnia 27 stycznia 2014 roku. W związku z powyższym powódka dochodzi odsetek ustawowych od kwoty 21620,58 zł od dnia 28 styczniu 2014 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu. Strona pozwana przyznała, że powódka w dniu 8 sierpnia 2013 roku uległa wypadkowi komunikacyjnemu, a także że udzielała ochrony gwarancyjnej z ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych sprawcy zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2013 roku. Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powódki co do wysokości. Z dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu likwidacyjnym wynika, że nieduże uszkodzenie tak solidnego pojazdu jakim jest P. (...), którym kierowała powódka świadczy, że siły wygenerowane w wyniku zdarzenia z pojazdem marki V. (...) nie były adekwatne do zgłaszanych przez nią cierpień fizycznych. Ponadto powstanie niedużych sił zderzeniowych nie mogło mieć wpływu na powstanie obrażeń ciała. Świadczy to jednoznacznie, że na powódkę nie mogły zadziałać siły bezwładnościowe zdolne spowodować urazy pośrednie lub bezpośrednie struktur anatomicznych ciała. Dodatkowo należy podnieść, że przedstawiona dokumentacja medyczna wskazuje, że w wyniku zdarzenia u powódki doszło jedynie do lekkich obrażeń ciała, które skutkować mogły jedynie przejściowym bólem kręgosłupa szyjnego. Same negatywne przeżycia nie mogą w ocenie strony pozwanej stanowić powstania rozstroju zdrowia i tym samym przeżycia te nie mogą być brane pod uwagę przy rozstrzyganiu o przyznaniu zadośćuczynienia pieniężnego. Opisane w dokumentacji medycznej dolegliwości, to jest uraz kręgosłupa szyjnego, powstaje w wyniku nagłego odchylenia, skręcenia głowy, czyli przy prędkościach oraz siłach zderzeniowych znacznie większych niż te, które występowały w przedmiotowym zdarzeniu. Biorąc pod uwagę powyższe brak jest podstaw do uznania aby w przedmiotowym zdarzeniu powódka doznała krzywdy w postaci obrażeń ciała bądź rozstroju zdrowia. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie powódki o wypłatę odszkodowania tytułem zwrotu kosztów przedterminowego rozliczenia umowy leasingu w kwocie 1620,58 zł. W ocenie strony pozwanej roszczenie nie pozostaje w związku z powstałą szkodą wobec czego brak jest podstaw do uznania przedmiotowego roszczenia przez stronę pozwaną. Strona pozwana kwestionuje również roszczenie powódki dotyczące ustawowych odsetek ponieważ strona pozwana nie była i nie jest w opóźnieniu wobec powódki w myśl art. 481 k.c. Zdaniem strony pozwanej ewentualne roszczenie odsetkowe należą się powódce od daty wyrokowania a nie od daty określonej w pozwie. Dlatego też powództwo winno zostać oddalone na koszt powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 sierpnia 2013 roku przy ul. (...) we W. doszło do czołowego zderzenia pojazdu prowadzonego przez powódkę M. N. marki P. (...) o nr rej. (...) z pojazdem prowadzonym przez sprawcę wypadku, któremu ochrony gwarancyjnej w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej udzielała strona pozwana.

Niesporne

Z miejsca wypadku powódka została przewieziona karetką pogotowia do (...) Szpitala (...) przy ulicy (...) we W. gdzie rozpoznano u niej skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie klatki piersiowej. Zalecono jej noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 14 dni oraz kontrolną wizytę u lekarza POZ. Po zaistniałym zdarzeniu powódka zaczęła odczuwać silne bóle i zawroty głowy, bóle klatki piersiowej i kręgosłupa. Przyjmowała środki przeciwbólowe i rozkurczowe. Prowadziła oszczędny tryb życia. Bóle uniemożliwiały jej normalne funkcjonowanie w związku z tym została ona skierowana w dniu 9 sierpnia 2013 r. do poradni neurologicznej i urazowo ortopedycznej, a także w dniu 12 września 2013 r. na zabiegi fizjoterapeutyczne. Powódka przebywał na zwolnieniu lekarskim do połowy grudnia 2013 r.

Dowody: karta informacyjna D olnośląskiego Szpitala S pecjalistycznego im. T. M. przy ulicy (...) we W. z dnia 8 sierpnia 2013 r. k. 28

skierowanie do poradni neurologicznej k. 29

skierowanie do poradni urazowo-ortopedycznej k. 30

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 31

harmonogram zabiegów k. 32

informacja dla lekarza kierującego z dnia 4 października 2013 r. k. 37

zeznania świadka T. N. k. 95

przesłuchanie powódki k. 95

Skutki wypadku komunikacyjnego wystąpiły u powódki nie tylko w sferze fizycznej ale również w sferze psychicznej. Powódka cierpiała na zaburzenia snu oraz stany lękowe. Powódka niechętnie prowadzi samochód samodzielnie, niechętnie też jeździ jako pasażer. Obawia się, że ktoś wymusi pierwszeństwo lub innym nieostrożnym zachowaniem spowoduje wypadek z jej udziałem. Spadła aktywność fizyczna powódki i chęć spotkań towarzyskich.

Dowody: zeznania świadka T. N. k. 95

przesłuchanie powódki k. 95

Powódka zgłosiła w dniu 27 grudnia 2013 roku roszczenie stronie pozwanej oraz wezwała do wypłaty bezspornej wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Strona pozwana w dniu 28 stycznia 2014 roku odpowiedziała na pismo powódki proponując kwotę 4000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka dnia 29 sierpnia 2013 roku nie zaakceptowała powyższej kwoty jednocześnie proponując kwotę 12 000 zł. na ugodowe zakończenie sporu oraz zrzeczenie się roszczeń na przyszłość. Strona pozwana powyższą wiadomość pozostawiła bez odpowiedzi. W dniu 11 lutego 2014 roku powódka wysłała do strony pozwanej wiadomość w której poinformowała, że w dniu 27 stycznia 2014 roku minął termin likwidacji przedmiotowej szkody. Strona pozwana na powyższą wiadomość odpowiedziała w dniu 11 lutego 2014 roku proponując ugodę na łączną kwotę 5000 zł. Do dnia dzisiejszego strona pozwana nie wypłaciła powódce żądanej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Dowody: zgłoszenie roszczenia wraz z wezwaniem do wypłaty zadośćuczynienia z dnia 27 grudnia 2013 r. k. 38-41

wydruk wiadomości e-mail z dnia 28 stycznia 2014 r. k., 29 stycznia 2014 r., 11 luty 2014 r., 11 luty 2014 r k.42-44

Skutki wypadku komunikacyjnego powódka odczuwa do dziś pomimo odbycia 5-6 cykli rehabilitacji. W wyniku zastosowanego leczenia uzyskano jedynie umiarkowaną poprawę co do bólu kręgosłupa odcinka C, odcinka T4, odcinka L-S i poprawę co do zakresu ruchomości. Zakończono leczenie i rehabilitację w dniu 23 lipca 2014 r.

Dowody: zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 23 lipca 2014 r. k. 45-46

zeznania świadka T. N. k. 95

przesłuchanie powódki k. 95

Powódka ma 42 lata. Przed wypadkiem powódka czynnie funkcjonowała zawodowo i rodzinnie. Powódka zajmowała się dwójką dzieci. Prowadziła działalność gospodarczą w branży usługowej uzyskując dochód w wysokości 4.000 zł do 5.000 zł miesięcznie. Prowadziła aktywny tryb życia, grała w tenisa, jeździła konno, na rowerze i na rolkach. Wakacje spędzała aktywnie.

Dowody: zeznania świadka T. N. k. 95

przesłuchanie powódki k. 95

Biegły z zakresu ortopedii S. G. stwierdził u powódki stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych w badaniu, stan po sfluczeniu klatki piersiowej bez następstw, stan po przeciążeniu kręgosłupa piersiowego bez następstw, stan po przeciążeniu kręgosłupa lędźwiowego bez następstw. Powódka w wyniku przebytego urazu doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %-pkt. 89 a. zw. z § 8 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Obrażenia, których doznała powódka na skutek zdarzenia, skutkują do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych w badaniu przedmiotowym. W wyniku przebytego urazu doszło do naciągnięcia mięśni i więzadeł w stawach międzykręgowych oraz wystąpienia w związku z tym zespołu bólowego kręgosłupa odcinka szyjnego. Uraz kręgosłupa szyjnego powoduje zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych kręgosłupa szyjnego. Powoduje to ograniczenie ruchomości kręgosłupa z zespołem bólowym kręgosłupa. Występujące do chwili obecnej nawracające dolegliwości bólowe ze strony odcinka szyjnego są spowodowane przebyłym urazem kręgosłupa szyjnego typu smagnięcie biczem. Rokowanie, co do stanu zdrowia powódki na przyszłość jest niepewne, w odniesieniu do odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódka może w przyszłości wymagać rehabilitacji i ćwiczeń usprawniających pod postacią kinezyterapii, fizykoterapii, balneoterapii oraz terapii manualnej. Częstotliwość zabiegów będzie uzależniona od stopnia nasilenia dolegliwości. W ocenie biegłego ujawnione w dniu wypadku urazy ciała pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 8 sierpnia 2013 roku. Niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego bez objawów zespołu korzeniowego nie stanowi przeszkody lub trudności w życiu codziennym lub życiu zawodowym.

Dowody: opinia pisemna biegłego z zakresu (...) k. 105-107

opinia pisemna uzupełniająca biegłego z zakresu (...) k.136

Po wypadku u powódki wystąpiły najprawdopodobniej objawy zaburzenia adaptacyjnego które minęły lub znacznie zmniejszyły się. Obecnie nie rozpoznaje się u powódki zaburzeń psychicznych klasyfikowany w międzynarodowej klasyfikacji (...) 10. Nie ma powodu do rozpoznawania u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu. Rokowania na przyszłość dotyczące stanu zdrowia psychicznego związanego z wypadkiem w dniu 8 sierpnia 2013 roku są dobre.

Dowód: opinia pisemna biegłej z zakresu psychiatrii O. P. k. 121-125

Pismem z dnia 21 sierpnia 2013 r. (...) SA poinformowało Kancelarię Adwokacką (...), że z uwagi na zakres uszkodzeń pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) jego naprawa jest nieuzasadniona. Przewidywane koszty naprawy

pojazdu przekraczają jego wartość i (...) nie pokryje kosztów ewentualnej naprawy pojazdu. W związku z powyższym rozmiar szkody został określony jako różnica pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym, a jego wartością w stanie uszkodzonym, w wyniku czego ustalono wysokość odszkodowania na kwotę 44.354,50 zł. brutto.

Dowody: pismo strony pozwanej z dnia 21 sierpnia 2013 r. k. 88

kalkulacja nr (...) k. 80-87

W związku z powstaniem w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 8 sierpnia 2013 roku całkowitej szkody w leasingowanym przez T. N. pojeździe marki P. (...) o nr rej. (...) zaszła konieczność rozliczenia umowy leasingu nr (...). Pismem z dnia 30 września 2013 r. (...) SA poinformowała T. N., że zgodnie z punktem 6.5 ogólnych warunków umów leasingu umowa leasingu numer (...) wygasła z dniem otrzymania przez (...) SA od ubezpieczyciela (...) SA oświadczenia, że naprawa wyżej wymienionego przedmiotu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Oznacza to, że zgodnie z punktem 6.5 w związku z punktem 10.4 ogólnych warunków umów leasingu z tytułu wygaśnięcia umowy leasingu korzystający zobowiązany jest zapłacić O. Polska odszkodowanie w wysokości równej sumie wszystkich przewidzianych zgodnie z umową leasingu, a nie zapłaconych opłat leasingowych, które przypadłyby do końca podstawowego okresu leasingu zdyskontowanej stawką bazową obowiązującą w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego wygaśnięcie umów leasingu lub sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu. Odszkodowanie to wynosi 53.172,22 zł. Zgodnie z punktem 10.4 ogólnych warunków umów leasingu odszkodowanie otrzymane od ubezpieczyciela w wysokości 32.662,60 zł oraz kwota netto 35.097,56 zł ze sprzedaży pozostałości po uszkodzonym samochodzie w łącznej wysokości 67.760,16 zł zostało w pierwszej kolejności zaliczone na zobowiązania korzystającego wobec O. w łącznej wysokości brutto 1.993,31 zł tytułem faktury numer (...) w wysokości 1.889,99 zł. i faktury numer (...) w wysokości 103,32 zł, co daje po odliczeniu kwotę w wysokości 65.766,85 zł. Powstała różnica w wysokości 65.766,85 zł. została zaliczona na poczet odszkodowania umownego w wysokości 53.172,22 zł, co daje nadpłatę na rzecz firmy korzystającego T. N. w wysokości 12.594,63 zł. powiększoną o nadpłatę w kwocie 17,43 zł. Z uwagi na powyższe (...) SA przekazała korzystającemu T. N. porozumienie o zwrocie wyżej wymienionej nadwyżki tytułem powstania szkody całkowitej w leasingowanym pojeździe. Zgodnie z porozumieniem nadwyżka odszkodowania otrzymanego od ubezpieczyciela i kwoty netto ze sprzedaży pozostałości po uszkodzonym samochodzie z uwzględnieniem potrącenia tytułem wyżej wymienionych faktur nad jednorazowym odszkodowaniem umownym wynosi 12.594,63 zł. i zostaje powiększona o nadpłatę w wysokości 17,43 zł. Po rozliczeniu wygasłej umowy leasingu pozostaje do zwrotu dla korzystającego kwota 12.612,06 zł.

Dowody: pismo (...) S.A. z dnia 30 września 2013 r. k. 49

porozumienie o zwrocie nadwyżki tytułem rozliczenia umowy leasingu w wyniku powstania szkody całkowitej z dnia 7 października 2013 r. k 50-51

faktura Vat nr (...) z dnia 30 września 2013 r. k. 52

faktura Vat nr (...) z dnia 30 września 2013 r. k.53

Powódka pismem z dnia 27 grudnia 2013 r. zgłosiła stronie pozwanej powstanie szkody majątkowej w kwocie 1620,58 zł. z tytułu kosztów jakimi (...) S.A. obciążyła leasingobiorcę Kancelarię Adwokacką (...) z tytułu wygaśnięcia umowy leasingu nr (...) E w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 8 sierpnia 2013 r. jednocześnie wzywając do zapłaty powyższej kwoty tytułem dalszego odszkodowania. Strona pozwana pismem z dnia 21 stycznia 2014 roku nie uznała roszczenia powódki o zapłatę kwoty 1620,58 zł z powodu braku podstaw do uznania roszczenia.

Dowody: zgłoszenie roszczenia wraz z wnioskiem o wypłatę dalszej części odszkodowania z dnia 27 grudnia 2013 r. k. 47-48

pismo strony pozwanej z dnia 21 stycznia 2014 r. w aktach szkody

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie w zakresie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powódkę w wyniku wypadku drogowego z dnia 8 sierpnia 2013 r..

Podstawę prawną roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 435 k.c. i z art. 436 k.c. i art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. (art. 436 § 2 k.c.) Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, *Palestra* 1963, z. 9). W judykaturze i piśmiennictwie utrwaliło się stanowisko, które na użytek art. 436 k.c. bardzo szeroko definiuje ruch pojazdu. Najczęściej uważa się, że pojazd jest w ruchu od uruchomienia silnika aż do osiągnięcia zaplanowanego miejsca (celu podróży, planowanego postoju; por. wyrok SN z dnia 4 marca 1958 r., I CR 154/56, OSNCK 1960, nr 1, poz. 8).

Zgodnie z art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie (art.444 k.c.). Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego co

oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie u powódki doszło w wyniku wypadku z dnia 8 sierpnia 2013 r. do uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w rozumieniu art. 444 k.c., na co wskazuje przedłożona przez powódkę dokumentacja medyczna, opinie biegłych z zakresu (...) i z zakresy psychiatrii O. P., a także zeznania świadka T. N. i dowód z przesłuchania powódki M. N.. Dowody te jako spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające Sąd uznał za przekonujące i w pełni wiarygodne.

Dowody te wskazują, że z miejsca wypadku powódka została przewieziona karetką pogotowia do (...) Szpitala (...) przy ulicy (...) we W. gdzie rozpoznano u niej skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie klatki piersiowej. Zalecono jej noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 14 dni i leki przeciwbólowe oraz kontrolną wizytę u lekarza POZ. W dniu 9 sierpnia 2013 r. powódka została skierowana do poradni neurologicznej i urazowo ortopedycznej, a także w dniu 12 września 2013 r. na zabiegi fizjoterapeutyczne. Leczenie i rehabilitację zakończono w dniu 23 lipca 2014 r. Skutki wypadku komunikacyjnego wystąpił u powódki nie tylko w sferze fizycznej ale również w sferze psychicznej. Powódka cierpiała na zaburzenia snu oraz stany lękowe. Powódka niechętnie prowadzi samochód samodzielnie, niechętnie też jeździ jako pasażer. Obawia się że ktoś wymusi pierwszeństwo lub innym nieostrożnym zachowaniem spowoduje wypadek z jej udziałem. Spadła aktywność fizyczna powódki i chęć spotkań towarzyskich.

Biegły z zakresu ortopedii S. G. stwierdził u powódki stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych w badaniu, stan po stłuczeniu klatki piersiowej bez następstw, stan po przeciążeniu kręgosłupa piersiowego bez następstw, stan po przeciążeniu kręgosłupa lędźwiowego bez następstw. Powódka w wyniku przebytego urazu doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %. - pkt. 89 a. zw. z § 8 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Obrażenia których doznała powódka na skutek zdarzenia skutkują do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych w badaniu przedmiotowym. W wyniku przebytego urazu doszło do naciągnięcia mięśni i więzadeł w stawach międzykręgowych oraz wystąpienia w związku z tym zespołu bólowego kręgosłupa odcinka szyjnego. Uraz kręgosłupa szyjnego powoduje zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych kręgosłupa szyjnego. Powoduje to ograniczenie ruchomości kręgosłupa z zespołem bólowym kręgosłupa. Występujące do chwili obecnej nawracające dolegliwości bólowe ze strony odcinka szyjnego są spowodowane przebyłym urazem kręgosłupa szyjnego typu smagnięcie biczem. Rokowanie co do stanu zdrowia powódki na przyszłość jest niepewne w odniesieniu do odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódka może w przyszłości wymagać rehabilitacji i ćwiczeń usprawniających pod postacią kinezyterapii, fizykoterapii, balneoterapii oraz terapii manualnej. Częstotliwości zabiegów będzie uzależniona od stopnia nasilenia dolegliwości. W ocenie biegłego ujawnione w dniu wypadku urazy ciała pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 8 sierpnia 2013 roku.

Biegła z zakresu psychiatrii O. P. postawiła diagnozę, że u powódki wystąpiły najprawdopodobniej objawy zaburzenia adaptacyjnego które minęły lub znacznie zmniejszyły się. Obecnie nie rozpoznaje się u powódki zaburzeń psychicznych klasyfikowany w międzynarodowej klasyfikacji (...) 10. Nie ma powodu do rozpoznawania u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu. Rokowania na przyszłość dotyczące stanu zdrowia psychicznego związanego z wypadkiem w dniu 8 sierpnia 2013 roku są dobre.

Sąd podzielił opinię biegłych sądowych jako fachowe, rzetelne i przekonujące. Dokonując oceny opinii biegłych Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłych zawierały uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, zaś rozumowanie biegłych i logika poprawności wyciągniętych przez

nich wniosków nie budzi wątpliwości Sądu. Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii w pisemnej opinii uzupełniającej w sposób jasny i stanowczy odniósł się do zastrzeżeń pełnomocnika powódki zawartych w piśmie z dnia 6 maja 2015 r. wskazując, że brak jest podstaw do orzekania o wyższym niż 2% uszczerbku na zdrowiu powódki z uwagi na niewielkie ograniczenia ruchomości kręgosłupa nie spełniające warunków z pkt. 89 a. Z powodu podawanych dolegliwości bólowych po wypadku powódka nie była szerzej diagnozowana lub leczona, a zatem trudno uznać, że obecnie stanowią one dla powódki poważny problem zdrowotny. Niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego bez objawów zespołu korzeniowego nie stanowi przeszkody lub trudności w życiu codziennym lub życiu zawodowym.

Okoliczności te powodowały słuszność roszczeń powódki z tytułu zadośćuczynienia co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powódce zadośćuczynienia w świetle zgłoszonych z tego tytułu roszczeń w kwocie 20.000 zł. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75,), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73). Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r. II CSK 78/08). Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

Powódka ma 42 lata. Przed wypadkiem powódka czynnie funkcjonowała zawodowo i rodzinnie. Powódka zajmowała się dwójką dzieci. Prowadziła działalność gospodarczą w branży usługowej uzyskując dochód w wysokości 4.000 zł do 5.000 zł miesięcznie. Prowadziła aktywny tryb życia, grała w tenisa, jeździła konno, na rowerze i na rolkach. Wakacje spędzała aktywnie. Po wypadku na skutek skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia klatki piersiowej zmuszona była do noszenia kołnierza ortopedycznego przez okres 14 dni oraz kontrolnych wizyt lekarskich zarówno u lekarza podstawowej jak i specjalistycznej opieki zdrowotnej. Po zaistniałym zdarzeniu powódka zaczęła odczuwać silne bóle i zawroty głowy, bóle klatki piersiowej i kręgosłupa. Przyjmowała środki przeciwbólowe i rozkurczowe. Prowadziła oszczędny tryb życia. Bóle uniemożliwiały jej normalne funkcjonowanie. Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim do połowy grudnia 2013 r. Powódka cierpiała na zaburzenia snu oraz stany lękowe. Powódka niechętnie prowadziła samochód samodzielnie, niechętnie też jeździła jako pasażer. Spadła aktywność fizyczna powódki i chęć spotkań towarzyskich. Skutki wypadku komunikacyjnego powódka odczuwa do dziś pomimo odbycia 5-6 cykli rehabilitacji. W wyniku zastosowanego leczenia uzyskano jedynie umiarkowaną poprawę co do bólu kręgosłupa odcinka C, odcinka T4, odcinka L-S i poprawę co do zakresu ruchomości. Zakończono leczenie i rehabilitację w dniu 23 lipca 2014 r.

Oczywiste jest, że stwierdzone u powódki uszkodzenia ciała, odczuwany ból i cierpienie miały decydujące znaczenie dla ustalenia rozmiaru krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Powódka dodatkowo

w wyniku przebytego urazu doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % - pkt. 89 a. zw. z § 8 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Wysokość uszczerbku na zdrowiu wyrażona procentowo ma tylko pomocnicze znaczenie dla określenia należnego zadośćuczynienia. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 luty 2007 r.

I A Ca 1146/06 LEX nr 446225)

Zdaniem sądu, biorąc pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie musi mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, a także rozmiar cierpień, okres leczenia, rozmiar kalectwa, długotrwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym, widoki i możliwości w przyszłości, wyłączenie z normalnego życia, niemożność wykonywania pracy zawodowej, niemożność realizowania pasji sportowych, jak i wiek oraz płeć poszkodowanej, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł. Miarkując wysokość zadośćuczynienia Sąd miała na względzie również poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie. Kwota ta jest odpowiednikiem dwumiesięcznych zarobków powódki. W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powódki z tego tytułu.

Powyzsze okoliczności nie uzasadniały jednak ustalenia zadośćuczynienia na poziomie żądanym przez powódkę tj. 20.000 zł. Przy uwzględnieniu rodzaju uszkodzeń ciała, długości okresu leczenia, aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa powyższa kwota byłaby rażąca wygórowana stanowiąc tym samym źródło nieuzasadnionego wzbogacenia powódki. Obecnie w badaniu przedmiotowym nie stwierdza się poważniejszych skutków przebytego urazu. Przebyty uraz spowodował naciągnięcie mięśni i więzadeł około kręgosłupowych co spowodowało okresowe zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych kręgosłupa szyjnego. Było to powodem odczuwanych dolegliwości bólowych z ograniczeniem ruchomości. Leczenie powódki zostało zakończone. Było to leczenie standardowe w tego typu urazach, powódka nie była długotrwałe hospitalizowany, nie wymagał leczenia operacyjnego. Odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe nie są zbyt silne i nie mogą mieć w przyszłości poza dokuczliwością istotnego wpływu na zdolność do pracy, pełnienie obowiązków rodzinnych oraz wypełnianie funkcji społecznych. W orzecznictwie sądowym wskazuje się też, że odpowiedniość sumy zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c. ma służyć złagodzeniu negatywnych doznań, ale nie może być jednocześnie źródłem wzbogacenia (tak m.in. SN w wyroku z dnia 4 listopada 2010 r., IV CSK 126/10 publ. w LEX nr 898263). Wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7.07.2013 r., I ACa 602/13, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12.09.2013 r., I ACa 363/13). Okoliczności powyższe skutkowały oddaleniem powództwa ponad kwotę 10.000 zł.

Uzasadnione było żądanie pozwu w zakresie odsetek od roszczenia głównego. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia od dnia 28 stycznia 2014 r. zgodnie z żądaniem pozwu, jako że w tej dacie roszczenie powódki było już wymagalne gdyż powódka zgłosiła szkodę i wystąpił z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia w dniu 27 grudnia 2013 r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11 Lex nr 1129170).

Podstawę prawną roszczenia z tytułu odszkodowania w wysokości 1.620,58 zł. stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 415 k.c. i art. 361 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Natomiast art. 361 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W ocenie Sądu powódka nie wykazała zasadności i wysokości szkody majątkowej w kwocie 1620,58 zł. wynikającej z kosztów jakimi (...) SA obciążyć miała powódkę z tytułu przedterminowego rozliczenia umowy leasingu oraz z tytułu zatrzymania przez policję dowodu rejestracyjnego i wydania zaświadczenia o jego zatrzymaniu. Dlatego też powództwo w tym zakresie należało oddalić. Po pierwsze zauważyć należy, że powódka nie wykazała aby była stroną umowy leasingu. Po drugie z dokumentów przedłożonych przez powódkę, wynika, że odszkodowanie otrzymane od ubezpieczyciela w wysokości 32.662,60 zł oraz kwota netto 35.097,56 zł ze sprzedaży pozostałości po uszkodzonym samochodzie w łącznej wysokości 67.760,16 zł zostało w pierwszej kolejności zaliczone na zobowiązania korzystającego wobec O. w łącznej wysokości brutto 1.993,31 zł tytułem faktury numer (...) w wysokości 1.889,99 zł. i faktury numer (...) w wysokości 103,32 zł, co daje po odliczeniu kwotę w wysokości 65.766,85 zł. Powstała różnica w wysokości 65.766,85 zł. została zaliczona na poczet odszkodowania umownego w wysokości 53.172,22 zł, co daje nadpłatę na rzecz firmy korzystającego T. N. w wysokości 12.594,63 zł. powiększoną o nadpłatę w kwocie 17,43 zł. Po rozliczeniu wygasłej umowy leasingu pozostała do zwrotu dla korzystającego kwota 12.612,06 zł. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że na skutek wypadku powstała w majątku powódki s. majątkowa w wysokości 1620,58 zł.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała proces w 46 %, a koszty jakie poniosła w związku z postępowaniem, to kwota 4.499 zł (1082 zł opłata sądowa + 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 1000 zł zaliczka na wydatki). Strona pozwana wygrała proces w 54%, a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 2.417 zł (2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata od pełnomocnictwa). Powódka zobowiązana była zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 1305,18 zł (54% z 2.417 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powódki kwoty 2069,54 zł (54 % z 4.499 zł), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 764,36 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. W ocenie Sądu ani charakter sprawy ani nakład pracy pełnomocników stron nie uzasadniał przyznania wyższych niż minimalne kosztów zastępstwa procesowego, które wynikały z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1349 ze zm.)

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167 poz. 1398 ze zm.) w z. z art. 100 k.p.c. nakazał uiścić na rzecz Skarbu Państwa stronie pozwanej kwotę 102,98 zł., a powódce kwotę 120,89 zł tytułem brakujących wydatków na opinię biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.